

**BISDOM
ROTTERDAM**

**Homilie bisschop Van den Hende
Kerkwijding H. Bernadettekerk, Rotterdam
19 april 2026**

Nehemia 8, 2-4a.5-6.8-10

1 Petrus 1, 17-21

Lucas 24, 13-35

Broeders en zusters, vandaag mogen we hier voor de eerste keer samen zijn voor de eredienst aan God. Een nieuw gebouw, met levende stenen die hier bidden, die hier zingen, die hier hun geloof mogen delen. Het is een lange plechtigheid. Maar het is niet zo lang als in de eerste lezing wordt gezegd, in de tijd van Nehemia, want toen was er een hele dag mee gemoeid.

Het is een lange plechtigheid, omdat verschillende aspecten van dit kerkgebouw en verschillende aspecten van onze liturgie worden benadrukt en uitgelegd. Eerst zijn we begonnen met het fundament van ons geloof, het fundament ook van de Kerk: dat we het sacrament van het doopsel hebben ontvangen, de onderdompeling in water om kind van God te zijn, om deel te zijn van het lichaam van Christus. En om ook hier als gemeenschap deel te zijn van de wereldwijde Kerk.

We hebben eerst de lezenaar met gebed in gebruik genomen en het woord van God voor het eerst hier heel bewust gelezen. Want het woord van God is voeding voor ons geloof, is de openbaring waarin God zich aan ons bekendmaakt. En van het woord van God wordt gezegd dat we dat niet zomaar langs ons heen moeten laten gaan, maar een plaats mogen geven in ons hart. Zalig zij die het woord van God bewaren (cf. Lucas 11, 28).

Zo hebben we gelezen, verbonden met lang geleden, de tekst uit het boek Nehemia. Hoe men daar als volk van God opnieuw grote waarde hecht aan het woord van God als richtingwijzer, als wet. Je kunt dat ook nu makkelijk zeggen, en misschien is een hele dag alleluja roepen ook nog wel te doen. Maar elke dag van je leven bij dat woord van God te blijven en elke dag van het leven, met al zijn ups en downs, trouw te blijven aan dat woord, dat is toch een opgave die we niet alleen kunnen volbrengen. En daarom mogen we als Kerk ook elkaar bemoedigen op de weg van het geloof en van het woord van God.

Het is gauw gezongen, en ik zag velen van u dat ook doen met de psalm: kostbaarder dan zuiver goud is het woord van de Heer (psalm 19, 11). Voor wie is het Woord van God zo kostbaar, zo rijk dat het zich niet kan meten met al onze bezittingen, met al onze sieraden en beleggingen? Nee, komt het woord van God eerst, of zijn er toch wel heel veel andere dingen die eerst komen voordat wij het woord van God naar waarde schatten?

Als christenen mogen we, net als het volk van Israël, het woord van God centraal stellen. Want daarin ligt onze kracht. Daarin spreekt God tot ons en daarin hebben wij voedsel voor onderweg.

We hebben het woord van God gelezen tot en met het evangelie. En wat is het geweldig als we in het evangelie horen dat de Heer leeft, dat Hij verreezen is. Dat was voor de eerste leerlingen nog niet zo duidelijk. Ze waren lang met de Heer meegetrokken. Ze hadden als het ware met hun neus vooraan gestaan bij de woorden die Hij sprak, de tekenen die Hij

deed. En toen Hij aan het kruis hing, leek de deur dicht te slaan en leek hun leven op een doodlopende weg. De Heer bloedde dood. En het enige wat ze nog voor Hem konden doen, was een plechtige graflegging, gewikkeld in doeken en met balsem.

Dat beeld, dat ze afscheid namen van de Heer met als apotheose de grote steen voor het graf, dat was voor de leerlingen die naar Emmaüs gingen de reden om weg te gaan. Letterlijk keerden ze Jeruzalem de rug toe. Ze gingen weg om niet langer herinnerd te worden aan die enorme afgang, aan die enorme confrontatie van de Heer die sterft, onschuldig. Veel mensen die erbij stonden, lachten erom en zeiden: "Nou, als U God bent, kom dan van dat kruis af en red uzelf" (Marcus 15, 30).

Ze gaan op weg en, steeds verder verwijderd van Jeruzalem, komen ze in gesprek met een vreemdeling. En die vreemdeling vraagt: "Waar spreken jullie met elkaar over? Wat houdt jullie bezig? Waar gaat jullie gesprek over?" En dan openen de leerlingen hun hart om te vertellen hoe zwaar het is om zonder de Heer verder te moeten, hoe zwaar het is met al die verwachtingen van verlossing en heil alleen maar te kunnen spreken over zijn dood. Er waren nog een paar vrouwen die hen in verwarring brachten, want die zeiden dat Hij zou leven. Maar zij gingen weg van Jeruzalem.

Ze hebben de liefde niet verloren, want als ze eenmaal in Emmaüs zijn, is het al donker geworden en, net als in onze tijd, was het toen ook niet zo veilig om nog buiten rond te hangen. Ze zeiden: "Kom bij ons, want het wordt al avond."

En dan spreekt Jezus, die ze nog steeds niet herkennen, vol vuur over het woord van de Schrift. Het woord van de Schrift dat in hen opnieuw geloof wekt. En als de Heer het brood met hen breekt, zoals Hij deed bij het laatste avondmaal, valt bij hen als het ware het kwartje: Hij is het, Hij leeft. Ze kunnen Hem niet vastpakken, want Hij is alweer uit hun ogen verdwenen. Maar zij keren terug naar Jeruzalem, van richting veranderd keren zij meteen terug. En daar ontmoeten ze andere leerlingen van de Heer en delen hun enthousiasme dat Jezus niet dood is, maar leeft. Ja, we hebben Hem in het graf gelegd, Hij is echt gestorven, maar Hij is opgestaan uit de dood en Hij leeft en Hij gaat opnieuw voor ons uit.

Vandaag, broeders en zusters, zoveel eeuwen later, hoorden wij datzelfde evangelie. En het evangelie heeft niet aan diepgang ingeboet, want ook wij kunnen soms veraf staan van de levende Heer. Ook wij lijken soms een andere weg te gaan. Van: ja, dat geloof, dat is toch te veel aangevochten door teleurstelling, misschien ook wel soms door een niet zo sterke ruggengraat. Misschien ook wel omdat we overspoeld zijn door verdriet en veel dingen in de wereld zien die eerder het tegendeel zijn van Gods aanwezigheid.

Maar vandaag mogen we horen: de Heer is waarlijk verrezen. En de woorden die de leerlingen in Jeruzalem uitwisselden, totdat ze weer tot een echte paasvreugde kwamen, daar mogen we ook onze woorden bijvoegen om ook vandaag het paasfeest te vieren in deze nieuwe kerk.

Een nieuwe kerk dat is niet zo vanzelfsprekend. Toen we jaren geleden als parochiebestuur nadachten over de toekomst van de katholieke Kerk in dit deel van de stad, was er nog veel werk te verzetten. We hadden te veel plekken om te vieren en te bidden. We waren kleinere gemeenschappen geworden die het zonder elkaar moeilijk zouden redden. Een aantal kerken is aan de eredienst onttrokken. En deze kerk, op de plaats waar de kerk van de Verrijzenis van de Heer stond, mochten we deze nieuwe kerk bouwen. Een kleinere kerk, dat wel, met zo'n 250 zitplaatsen. Maar we kunnen altijd bijbouwen als het enorm gaat groeien en de kerk weer te klein zou worden.

Wat voor dit moment belangrijk is, is dat wij voortgaan op de weg van het evangelie, dat we samen blijven komen om het woord van God te horen en in ons hart te bewaren. Velen van u maken drie kruisjes bij het evangelie. De bede: mag ik het verstaan, mag ik het belijden met de mond, mag ik het bewaren in mijn hart. Het zijn niet zomaar woorden die je als een reclamefolder volgende week weer bij het oud papier doet of onderin de kanariekooi, maar het zijn de woorden die voor altijd in ons hart mogen blijven. En daarvoor is deze kerk gebouwd: om het Woord van God onder ons levend te houden.

En we zullen straks het altaar zegenen en zalven: een blok steen, verwijzing naar de Heer die de hoeksteen is van onze Kerk, van ons leven. En we zullen die steen zalven met de chrismaolie waarmee ook mensen bij een doopsel worden gezalfd, waarmee ook gezalfd wordt bij het sacrament van de Heilige Geest, het vormsel. Want Jezus Christus, dat betekent “de Gezalfde”, is in ons midden en wij zijn met Hem verbonden door de doop, door het sacrament van de Heilige Geest, het vormsel, en ook door de eucharistie die we hier vieren aan dit altaar.

Een vast altaar dat je niet wegrijdt als je de eerste de beste bonte avond wilt houden, maar een vast altaar als plaats van de eredienst, een altaar waar je niet omheen kunt. Het is de Heer zelf die in ons midden gezegd heeft: “Ik ben met u alle dagen tot het einde van de tijd (Matteus 28, 20b).” En daarom is deze plek straks ook een bewoonde plaats. Ook als wij allemaal thuis zijn, is deze plaats bewoond, want we bewaren na de eucharistie het heilig Sacrament in het tabernakel. En zo is de Heer in ons midden, de levende, de verrezen Heer.

Het is geweldig dat we deze kerk konden bouwen en het is nu niet het moment om allerlei mensen te bedanken of om te zeggen dat u veel gebeden heeft en bijgedragen. Maar weet wel dat het een gezamenlijke inspanning is mét de Heer om in deze tijd opnieuw op deze plaats deze kerk te bouwen. Een plek voor het woord van God, een plek voor het vieren van de sacramenten, een plaats om samen te komen, met een open deur, opdat ook ons hart open gaat voor de levende Heer die niet weg te denken is uit ons leven.

Broeders en zusters, ik ben blij dat u hier vandaag bent. En we moesten zelfs zeggen: niet iedereen past erin. Maar de komende weken zijn er nog genoeg kansen om opnieuw deel te nemen aan de liturgie.

We zullen de liturgie voortzetten. Gesterkt door het woord, geïnspireerd door de Heilige Geest mogen we het altaar gaan zalven en ook de apostelkruisjes zalven. Het zijn er twaalf, als u goed telt: hier achter het altaar twee, dan aan beide wanden vier en achterin nog twee, die herinneren aan de twaalf apostelen, door de Heer geroepen, door Hem uitgezonden, gewone mensen die hun schouders durfden te zetten onder de verkondiging van het evangelie.

Mogen wij in deze eucharistie opnieuw ervaren dat de Heer ons bijeenroept. Niet wij hebben elkaar uitgekozen - want dan zou er misschien toch een stille selectie plaatsvinden, vrees ik vaak - maar de Heer brengt ons bijeen, want wij hebben een bijzondere plaats in zijn hart. En moge het ook zo zijn dat Hij opnieuw, en misschien wel meer dan ooit, een plaats heeft in ons hart. Amen.